

Aleksadar Sergejevič Puškin živeo je od 1799. – 1837. godine. Predstavnik romantizma (uslovno i realnista). Pisao je lirsku poeziju, poeme, romane, drame. Bio je aristokratskog porekla.

Kompozicija u 10 glava.

Ovo je roman u stihovima, u Onjeginskim strofama od 14 stihova (osmerci i deveterci).

Tema: život mladih plemića s početka 19. veka.

Početak: Evgenijeve osobine su oholost, ravnodušnost i umišljena nadmoćnost.

Glavni junaci: Onjegin, Lenski, Tatjana, Olga i sam pisac.

U romanu je prikazano ono vreme i ono društvo kome je i Onjegin sam pripadao. Nosilac ovakvog načina života jeste Onjegin u kome su objedinjene sve osobine karakteristične za besposlene i bogate ljude. Vidjenje života kroz prizmu dosade, neprilagodjenost, odsustvo samokritičnosti, nekorisno znanje, lenjost. Onjegin napušta Petrovgrad, ne samo zbog konkretnih stvari (smrt strica, nasledstvo, dugovi) nego i zbog vlastitog osećanja nezadovoljstva i svetom i sobom. Preokret u junaku samo na prvi pogled javlja se dolaskom u selo, ali ubrzo preovladava dobro poznata dosada ili spleen kao glavno obeležje osećanja čitave generacije.

Lenski je podjednako značajan i ako sasvim suprotan. Najpre on unosi malo razonode u prazan život i tako se postepeno razvija njihovo prijateljstvo. Lenski je tip romantičarskog pesnika koga Puškin kroz reči Onjegina kritikuje. Ovde se prepoznaje razmedja dveju epoha (romantizma i realizma). Sve što Lenskog simbolizuje za Onjegina je stvar prošlosti ali on ipak voli svog prijatelja, jer u njemu prepoznaje sebe iz mladosti.

Tatjana i Olga simbolizuju rusko selo, mladost, lepotu, ljubav ali je samom Puškinu omiljenija Tatjana.

Pored ovih junaka u delu se javlja i sam pisac i to kada govori o raspusnoj mladosti provedenoj u razbibrigi i zabavama i kada govori o selu odnosno o prirodi. Na više mesta pisac se svesno distancira od svog junaka ne želeći da ga neko poistoveti sa njim. Sa druge strane postaje i mesta na kojima pisac ističe kako ima sličnosti sa Onjeginom (nanjin na koji su proveli mladost). Onjegin je preteča takozvanih suvišnih ljudi tj. Onih koji ne mogu za sebe pronaći nikakvu strast niti interesovanje. Njih ne može ispuniti ni ljubav ni stvaralaštvo. Onjegin se u toku romana menja, ali ne uspeva da u sebi iskoreni onu konstantu njegovog života, dosadu.

Najupečatljivija scena koja pokazuje njegovu ravnodušnost jeste raspoloženje pred dvoboj. Kada vidi Tatjanu u drugačijem ambijentu, on menja mišljenje, te u njemu preovladava taština, oholost, dotadašnje navike, mentalitet. On ipak sudi o ličnostima pre svega na osnovu njihove

pojavnosti. Na kraju on deluje još nezadovoljniji i prazniji budući da ne uspeva da se istinski promeni.